

D ů v o d y:

Rekursní soud zcela správně dovodil, že zapraviti poplatky z rozsudku jest podle §u 20 nař. ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. z., jde-li, jako v tomto případě, o poplatky procentuální, povinen jen ten, kdo ve sporu podlehne. Ani v tomto nařízení ani v jiném předpisu není uložena platební nebo ručební povinnost straně ve sporu zvítězivší. V důsledku toho správně dovodil rekursní soud, že nelze tyto poplatky považovati za příslušenství pohledávky (§ 912 obč. zák.) a že jim v dražebním řízení nepřísluší pořadí podle §u 216 poslední odstavec ex. ř. Rovněž není předpisu, který by těmto pohledávkám eráru propůjčoval na realitách dlužníkůvých zákonné právo zástavní ve výsadním pořadí nebo aspoň v pořadí hypotečních pohledávek. Právem proto rekursní soud změnil rozvrhové usnesení v bodě, v němž tyto poplatky byly v pořadí hypotečních pohledávek přikázány. Stěžovatel vytýká, že vymáhající věřitel nepodal odpor proti přikázání těchto poplatků a že proto podle §u 234 ex. ř. nepřísluší mu právo stížností do rozvrhového usnesení, v němž prvý soudce poplatky tyto eráru přikazuje. Ale ani tu nelze stěžovateli přisvědčiti. Jde tu o pouhou právní otázku, která není podle §u 213 ex. ř. předmětem odporu, a proto předpis §u 234 ex. ř. nepřijde tu v úvahu, naopak exekuční soud má otázkou, zda ten který přihlášený nárok požívá práva zástavního na prodané realitě, obíráti se z moci úřední (§ 216 ex. ř.), pokud tu není dohody podle §u 214 druhý odstavec ex. ř. K takové dohodě nedošlo. Jest sice pravda, že plnomocník vymáhající věřitelky udal při rozvrhovém roku, že rozsudečnému přísluší přednostní právo jen v knihovním pořadí pohledávek (rozuměj hypotečních pohledávek, při jichž uplatňování hypoteční věřitel zvítězil), ale tím projevil jen právní názor, a nedošlo tím dle §u 214 druhý odstavec ex. ř. k dohodě, která podle §u 863 a 869 obč. zák. předpokládá souhlasnou vůli účastníků směřující k závaznému založení určitého právního poměru. Proto nemohlo býti vymáhající věřitelce bráněno, by rekusem do usnesení soudu prvě stolice, který si osvojil onen mylný právní názor, neuplatňovala, že přikázání oněch poplatků neodpovídá zákonu.

Čís. 6752.

Domáhá-li se jeden z bývalých spoluvlastníků na zmocněnci náhrady škody, ježto prý vydal neprávem část kupní ceny za společnou nemovitost druhému bývalému spoluvlastníku, jest o žalobním nároku rozhodnouti bez ohledu na to, že spoluvlastník dosud bezvýsledně neuplatnil proti druhému spoluvlastníku nárok na vrácení přeplatku.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1927, Rv I 844/26.)

Žalobkyně dala žalovanému advokátu příkaz, by ji právně zastupoval při prodeji domu, náležejícího spoluvlastnický žalobkyni a jejímu manželu Rudolfu L-ovi. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném náhrady škody mimo jiné též proto, že vyplatil Rudolfu L-ovi

peníz, jež prý měl vyplatiti žalobkyni. Procesní soud první stolice ohledně tohoto peníze uznal podle žaloby, odvolací soud v tomto bodě žalobu pro tentokráte zamítl. Důvody: Z obsahu sporu vyplývá, že peněžité částky, o něž se žalobkyně pokládá býti zkrácenou, přišly k dobru Rudolfu L-ovi v ten způsob, že mu žalovaným byly účtovány a vydány, a spatřuje v tom žalobkyně přímo zavinění žalovaného. Z toho však plyne, že žalobkyni přísluší, jestliže se jí tvrzené ujednání s Rudolfem L-em uskutečnilo, proti tomuto právo na vrácení toho, co od něho více obdržel. Ve sporu však nevyložila a neprokázala, že tento nárok na vrácení proti Rudolfu L-ovi bezvysledně uplatňovala, tedy, že škodu utrpěla. Teprve, kdyby tento důkaz provedla, mohla by oprávněně od žalovaného požadovati náhradu škody. Tento důkaz předpokládá, by žalobkyně svůj nárok v soudním řízení proti Rudolfu L-ovi prosadila, neboť se jedná o zjištění právního poměru mezi ní a Rudolfem L-em, o němž nelze s účinkem rozhodnouti ve sporu, nesměřujícím proti tomuto, nýbrž proti žalovanému. Zjištění jejího nároku na vrácení v tomto sporu nemůže býti proti Rudolfu L-ovi nikdy účastno právní moci, nemůže býti způsobilým, nárok nuceně prosaditi nebo bezvyslednost tohoto prosazení práva vykážati. To jest však předpokladem pro uplatňovaný nárok na náhradu proti žalovanému. Poněvadž žalobkyně vždy ještě měla možnost svůj nárok na vrácení proti Rudolfu L-ovi uplatňovati a toho času ještě není jisto, zda by to bylo provázeno výsledkem, jeví se býti žaloba, pokud se jedná o požadovanou náhradu škody, předčasnou.

Nejvyšší soud částečně obnovil rozsudek prvního soudu, částečně zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Nelze přisvědčiti odvolacímu soudu, pokud zamítl žalobu ohledně nároku na náhradu pro tentokráte z toho důvodu, že žalobkyně ve sporu nedolížila a neprokázala, že svůj nárok na vrácení sporných částek uplatňovala proti Rudolfu L-ovi a to bezvysledně a že tedy neprokázala, že utrpěla škodu. Je-li pravdou, že žalovaný porušil své smluvní povinnosti jako plnomocník žalobkynin tím, že Rudolfu L-ovi vydal sporné částky, které po právu náležely žalobkyni, ačkoli o tom věděl, že tyto částky jsou sporny a že si žalobkyně na ně činí nárok, ručí žalovaný za škodu, která byla žalobkyni způsobena již tím, že sporné částky byly Rudolfu L-ovi vydány, neboť tím bylo jmění žalobkyně o tyto částky skutečně zmenšeno, a není tedy třeba dalšího důkazu o tom, že žalobkyně byla protismluvním jednáním žalovaného skutečně poškozena. Žalobkyně je sice s Rudolfem L-em v přímém poměru právním, což plyne již z toho, že se jedná o rozdělení kupní ceny jim oběma společně, a mohla by tedy vymáhati na Rudolfu L-ovi vrácení toho, co mu z kupní ceny bylo přepláceno, leč přes to nemůže býti donucována k tomu, by tak učinila, když na druhé straně jest oprávněna požadovati náhradu škody od žalovaného. Na tom, že rozsudek v tomto sporu vydaný nemůže svou právní mocí působiti proti Rudolfu L-ovi a že tedy

v tomto sporu nelze s účinkem právní moci proti Rudolfu L-ovi určit, zda sporné částky kupní ceny žalobkyni skutečně po právu příslušely, nezáleží. Jeť soud oprávněn, by ve sporu řešil všechny sporné otázky, jež třeba jen jako otázky prejudiciální tvoří základ jeho rozhodnutí. Soud může sice za určitých předpokladů (§ 190 c. ř. s.) spor přerušiti, by vyčkal výsledek jiného sporu, který může míti pro jeho rozhodnutí význam předurčující, není však oprávněn, by odkazoval strany, by zahájily spor za tím účelem, by v něm určité prejudiciální otázky předem byly vyřešeny, neboť tento úkol spadá do oboru jeho vlastní působnosti.

Čís. 6753.

Na advokátovi může se klient domáhati s úspěchem náhrady škody z důvodu, že nepodal včas opravného prostředku, pouze tehdy, prokáže-li, že by se byl opravný prostředek setkal s naprostým výsledkem.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1927, Rv I 1214/26.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném advokátu náhrady škody, ježto nepodal včas odvolání do rozsudku, jímž byla její žaloba zamítnuta. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobkyně napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu Šu 503 č. 4 c. ř. s. Žalobu o náhradu škody opírá o to, že prý žalovaný zavinil nepříznivý výsledek sporu proti poštovnímu dobročinnému spolku V. o vyplacení podpory ve výši 4.000 Kč. Zavinění to prý spočívá v tom, že rozsudek v této věci vyneseny se u žalovaného ztratil a lhůta ku podání opravných prostředků nebyla poznamenána, takže rozsudek nebyl vůbec napaden. Případně dovodily nižší soudy, že v opomenutí podání odvolání jest ve smyslu Šu 1313 a) obč. zák. spatřovati zavinění žalovaného podle §§ 1297, 1299 obč. zák. Chtěla-li se však žalobkyně domáhati svého nároku na náhradu škody s úspěchem, náleželo jí, by dokázala kromě zavinění též příčinnou souvislost zavinění a nastalou škodu. V tomto směru bylo však uvážiti, že žalobkyně vzhledem k tomu, že svou žalobu zakládá na tom, že žalovaný opomenul podati přikázané mu odvolání proti rozsudku okresního soudu ze dne 19. listopadu 1924, měla též dokázati, že by žalovaný, kdyby byl odvolání podal, byl docílil úspěšného výsledku jejího sporu, tudíž že by odvolání bylo bývalo spojeno s naprostým výsledkem. Tohoto důkazu však žalobkyně neprovedla.

Čís. 6754.

Závazek spoludlužníků není v zásadě solidárním.

Čl. 280 obch. zák. stanoví solidární závaznost toliko tehdy, když dvě osoby vzaly společně na sebe závazek proti osobě třetí ve smlouvě, jež